

Ina Slokanova :

Balonček Skakonček in Majdica

»V davnih, davnih časih, ko so bili naši pradedje še majhni, neboljeni otroci, še ni bilo metuljčkov.

Nekoč je utrjala cvetko, ki je bila tako lepa, tako čudovito pisana, da je deklica nehote vzkliknila:

»O Bogec, daj, naj oživi ta lepa, čudovita cvetka!»

V trenutku se je cvetka v njeni roki zgenila in oživila. Tako je nastal prvi metuljček.

Sila ponosen je bil prvi metuljček na svojo lepoto. Vsi so ga imeli radi, cvetke so ga pogoščale s sladko medico in ptički so njemu na čast peli lepe pesmice.

Nekoč pa je zašel skozi temni gozd na sosedni travnik, kjer je gospodaril divji mož Grdogled, ki je silno sovražil lepo deklico, ker ga ni hotela za moža. Ko je zvedel, da je njen metuljček zašel na njegovo posest, je zapiskal na slonokoščeno piščal. Mahoma se je zbralo okrog njega vse črno krokarjev in vran. Grdogled jim je ukazal, naj takoj ujamajo metuljčka. Ves dan so ga zasledovali. Končno se je preganjanega sirotka usmilil škrljček in ga pod perotjo skritega odnesel nazaj k deklici.

Takrat je sredi velikega gozda sama samcata živela deklica, nedolžna in ljubka, da je je bil sam solnček vesel. Čeprav je bila edino človeško bitje v vsem širem gozdu, se ni dolgočasila. Vse cvetke so ji bile sestrice in vsi ptički bratci. Vsako jutro se je sprehajala po travniku sredi gozda, kjer je stala njena hišica, in trgala cvetke.

Ko je Grdogled zvedel, da mu je metuljček ušel, se je zelo raztogotil. Tri dni je rohnol in od jeze lomil drevesa. Potem je nabral čarodelnih zelišč, jih zažgal in govoril nad ognjem: »Čira čira čara, naj iz metuljkovega

jajčeca pride gosenica mala, škodljiva rastlinam in gnusna ljudem».

In tako se je zgodilo.

Jeseni, ko je listje porumenelo in je mrzel veter prihrul z gora, je moral metuljček umreti. Še prej pa mu je škrlanček rešitelj povedal, kako grdo ga je preklel Grdogled. Žalosten, prežalosten je metuljček umirajoč razodel svojo veliko bol svoji gospodarici.

»Moji otroci«, je tožil, »bodo grde gosenice, plazile se bodo po tleh in uničevale cvetkam liste in stebelca. Gnusile se bodo tebi in vsem ljudem in živalim«. Nesrečni metuljček je poslednjič zatrepetal s krili in umrl.

Spomladi je res našla deklica na travniku pred svojim domom vse polno grdih gosenic. Cvetke so žalostne dvigale glavice in jo prosile: »Uniči grde gosenice, ki jedo naše liste in nam izpodjedajo stebelca, da bomo morale umreti«.

Zasmilile so se cvetke dobri deklici, dvignila je nogo in začela tretji glavice gosenicam.

Tedaj pa je ena od gosenic zastokala: »Kaj smo ti storile, da nas tako kruto preganjaš? Saj nismo same krive, da smo gosenice, in da ne more no jesti drugega ko liste od rastline«.

Deklica je obstala. Nič več ni mogla tretji gosenicam glavic. Zasmilile so se ji. Pa tudi cvetke, ki so jih uničevale gosenice, so se ji smilile. Ni vedela, kaj naj stori. Vrnila se je v svojo hišico in se zaprla vanjo. Vse leto ni jedla, ne pila in ne spala. Samo razmišljala je, kako naj pomaga cvetkam in gosenicam.

Ko je prešlo leto, se je okrepčala s čašo biserne rose, nato pa stopila na trato pred hišico.

Bilo je lepo zgodnje jutro. Na vzhodu se je smehljala rožnata zora in trosila rosne bisere na glavice cvetk. Toda cvetke so bile žalostne. Povešale so glavice in vzdihovale: »Kaj nam pomaga blesteča rosa na glavicah, ko so pa naši lepi listi uničeni in nam bodo še stebelca objedle požrešne gosenice, da bomo morale skoro umreti«.

Solze so se zalesketale dobri deklici v očeh. Z zvonkim glasom je zaklicala: »Nel Ne boste umrle cvetke prelepel Rešila vas bom«.

Sklonila se je in nežno vzela v roke prvo gosenico, ki jo je našla. Prema-

gala je gnus, jo dvignila k ustom ter poljubila. Obenem pa je vzkliknila:

»Bogec dobri, daj, naj gosenica zo-
pét postane metuljček!«

Ko je razprla roko, je videla, da ne drži več grde gosenice, temveč mal, v svilene niti zapreden jajček. Mahoma so se svilene niti pretrgale in iz jajčeca je vzletel ko mavrica pisan metuljček. Vse gosenice so se tisti hip izpremenile v metuljčke, Dobra deklica se je od radosti razjokala in cvetke so presrečne vriskale.

Potem so priredile cvetke metuljčkom na čast veliko veselico. Vse živali so povabile. Bilo je veselo ko že dolgo ne. Ptički so peli, murni godli in medved kosmatinec je brundal bas. Metuljčki so plesali s cvetkami in pridne čebelice so stregle s sladko medico.

Na drugi strani gozda pa je godrnjal in rentočil divji mož Grdogled.

Davno, davno so že minili ti časi. Dobra deklica že davno spi pod zeleno rušo in divji mož Grdogled se je od same jeze vdrl v zemljo. Metuljčki so se razmnožili povsod, toda še vedno jih teži čarovnija hudobnega Grdogleda, še vedno so najprej ostudne gosenice, ki jih sovražijo ljudje in so škodljive rastlinam, dokler se ne za-
predejo v bube, ki iz njih vzletijo potem pravi metuljčki.

Dež, Dež ..

Kar čez noč se je vreme spremenilo. Prejšnji večer se je poslavljalo solnce nenavadno dolgo in zarja je bila tako temno rožnata, ko že dolgo ne. Ko je zašlo solnce, se je nebo odeło v milijone blestečih zvezd. Toda sredi noči je začelo bliskati in grmeti. Mala Trpinova hišica se je kar tresla in bliski so razsvetljevali sobo, da je bilo svetlo, ko podnevi. Majdica se je v grozi zbudila. Od sanj še vsa omotna je razmišljala: »Kaj se mi sanja, ali je res?« Tudi Skakonček ni vedel, pri čem da je. Tako lep večer in zdaj naenkrat tako neurje. Oči si je mencial in ušesa natezal, pa še sam sebi ni verjel in je mislil, da se mu vse skupaj le sanja.

Toda zjutraj sta oba spoznala, da se jima ni sanjalo. Sivo, mračno jutro ju je zbudilo. Jarčki so bili polni vode in na poteh so stale velike luže. Dež pa je še vedno padal, ter monotono tolkel na šipe.

(Dalje prihodnjič)

Lojze Zupanec

Bahač

Belokrajfinska narodna

Nekoč sta se grof in bogat kmet napotila v cerkev. Grof je imel sedež na levi, kmet pa na desni strani oltarja.

Približa se jima cerkovnik s puščico. Grof brž položi predse na klop zlatnik, bogati kmet pa to zapazi in stori pravtako. Grof pridene še en zlatnik, kmet kajpa tudi. Grofa je to ujezilo in prične nalagati predse na kupček

zlatnik za zlatnikom. Bogati kmet ga je v vsem posnemal, tako da je pred obema zrastel lep kupček zlatnikov.

Čast komur čast! Prvo se je cerkovnik približal grofovi klopi in vesul pripravljene kupček zlatnikov v puščico. Potem je šel še h kmetovi klopi. Prebrisan kmet pa je bil medtem spravil ves kupček zlatnikov v svoj žep, le prvega je pustil na klopi. In ko se

PIR NAT

mu je približal cerkovnik s puščico, mu je ponudil en sam zlatnik.

To je potlej bahač debelo gledal!

Odgovori na šaljiva vprašanja

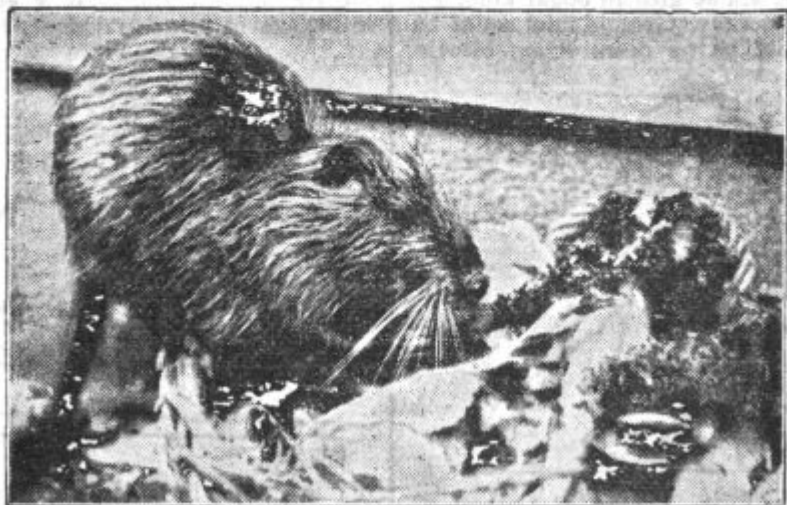
1. Tramvaj št. 3.
2. Na senco.
3. V mesecu februarju, ker ima najmanj dni.
4. Gobo.
5. Drugo nogo vzdigne.
6. Ker bi prišel rad na drugo stran.
7. Da si pokrijejo glave.
8. Polževa hišica.
9. Zrcalo.
10. Žebelj, ki je zabit v čevlji.
11. Petelinova roža.
12. Peščena ura.
13. Oboje je enako težko.
14. Rakove škarje.
15. Črko m.

Bober kot profesor stavbarstva

Bober kot profesor stavbarstva
Pariškemu zverinjaku je nekdo poda-
ri bobra. Nalašč zanj so napravili maj

Bober pa s tem stanovanjem ni bil
zadovoljen. Razdrl je kolibico brez
vsakega drugega orodja, samo s šapi-

hen park s tolmunom, ki naj bi mu na-
domeščal ogromno reko Misisipi.

In na bregu tega jazerca je stala ko-
čica, zgrajena po vseh pravih umetno-
sti in udobnosti.

camii in repom. In prav tako jo je spet
sestavil.

Zdaj je stavbenik vedel, kakšno sta-
novanje koče imeti bober, ki se zaveda
svojega dostojanstva.

Trije bratje — vsi bedaki!

(Belokranjska pripovedka)

Ziveli so nekoč trije bratje. Vsi trije
bedaki. Sezidali so si hišo, pa brez
oken. V hiši je bila črna tema. Zatorej
so vzeli vrečo, vile in vrv ter odšli na
bližnji hrib.

Prvi je držal vrečo, drugi je z vilami
po zraku grabil in v vrečo trpal, tret-
ji pa je vrečo zavezal ter si jo oprtil.
Doma so vrečo odvezali, misleč da bo
poslej v hiši svetlo. Toda svetloba se
ne da v vreči prenašati, zato je bilo v
hiši temno kot prej.

Potlej gredo po svetu. Vidiijo v gra-
ščini grofa, ki gleda skozi okno. Mi-
slijo, da se je zaletel v zid, da ga je
prebil in gleda iz graščine. hkrati za-
vpijejo: »Aha!« ter jo jadno uberejo
domov.

Najstarejši si zaviha rokave in zaleti
v steno. Toda razbil si je butico in ob-
ležal mrtev na tleh. Ostala dva bedaka

pravita: »No, le poleži majčkeno, pa se
malo odpočij«.

Potle si drugi sleče suknjo in zaleti v
zid. Tudi ta si je razbil butico, da je
mrtev obležal na tleh.

Tretji pravi: »Le odpočij se malo«.
Potle si sezuje štibale in se z vso silo
zaleti v zid. Toda okna ni prebil. Za
vedno je obležal.

Hiša je pa še zdaj brez oken. Če se
pa bratje, od težke preizkušnje še ved-
no v njej odpočivajo, nevem.

Lojze Zupanc:

Gabrijel — dijak:

Mati

Adventno jutro.

Mati vstane,
obleče obleko svetenjo: si,
ogrne ruto,
ozre se name
in upihne luč.

Pri fari zvon vabi...

Skrbna si mati in dobral

Vinko in Kosmatinko na pustnem plesu

Predstavljam vam trojico malo,
dva fanta v raku, punčko zajo.
Predpustom, ko norost razsaja,
je bil otroški ringaraja.

Bi Vinko rad podplate kresal,
bi s punčko Lizo rad zaplesal.
A ona pravi: »Kaj bi s takim —
jaz plešem rajši z dolgokrakim!«

Ojoj, to bridka je beseda —
a tolažnika glej medveda:
ko v misli zatopljen je Vinko,
za gleda vrli Kosmatinko.

Dokler je fant imel kaj cvenka,
malinov sok in misel grenka
storila z Vinkom sta tako,
da je zaspal sladko, sladko . . .

Ta čas medvedek brž na delo,
tako se mu prav je zdelo:
poiskal lat je in desek,
da bo še Vinko — dolgokrak.

Ko zmičkan se predrami Vinko,
vesel zatleska Kosmatinko.
Kako so všeč mu te noge,
naj slika sama vam pove!

Računska umetnija

Profesor računstva je bil dobre volje, zato je pokazal učencem nekaj računskih šal. »Jože, pridi k deski!« je zaklical, in Joža je hitro ubogal. »Zdaj napiši na desko številke 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 številko 8 izpusti in zdaj napiši še številko 9. Jože je vse napisal, kakor je profesor zahteval, in na deski so vsi lahko brali številke

1 2 3 4 5 6 7 9

Zdaj je pa profesor nezadovoljno zmajal z glavo in rekel: »Vse si lepo napisal, le številka 3 mi ni všeč. Vidim, da se boš moral še vaditi v pisanju številke 3. Pomnoži zgornje število s 27!«. Ko je končal račun, se je ves razred zag. Dobil je

bil vsoto 333333333 in je moral torej devetkrat napisati številko 3.

»Mihec, zdaj pridi pa ti k deski,« je zaklical profesor, ko se je vrnil Jože v klopi. Tudi Mihec je moral napisati na desko številke 1, 2 3 4 5 6 7 9. »Tvoja sedmica mi ni všeč! Za kazen pomnoži svojih osem števil s 63!« Mihec je začel računati in lahko si mislite, kako se je ves razred smejal, ko je dobil vsoto 77777777.

Gotovo ste zdaj vsi radovedni, kakšna čarovnija se skriva za tem. Rešitev je prav preprosta. »Slabo napisano« številko pomnožiš z 9. Na primer 3×9 je 27; ali pa 7×9 je 63. Z dobljeno vsoto pomnožiš število 12345679. A zmerom moraš skrbno paziti, da izpustiš številko 8!

JUTROVČKI PIŠEJO

Zgodba o raztrganem čevlju. Nekoč sem našel na smetišču raztrgan čevlj in ga zaničljivo brnil proč od sebe. Ali — glej čudo, čevlj je začel pripovedovati svojo preteklost: »Iz tovarne čevljev so me poslali k trgovcu. Ta me je dal v izložbo, tam sem našel veliko tovarišev, tako smo skupaj premišljevali svojo usodo. Neko popoldne, ko smo se gregli na soncu, me zgrabi trgovec in me proda elegantnemu gospodu. Pri tem sem se dobro imel, če sem bil od blata me je lepo osnažil in namazal. Ta gospod se mu je kmalu naveličal in me podaril ubogemu revežu brez ene noge. Sedaj se je začelo zame trnjevo življenje. Tu nisem imel nobenega tovariša, da bi se z njim pogovarjal, ampak sem samo mislil, kaka mi bo takrat predla, ko me ta vrže v kakšen jarek. In res me je kmalu vrget v to smetišče, kjer čakam smrti.

Skvarča Vladimír
dijak I. raz. mešč. šol v
Trbovljah.

Rudarjev čevlj. V vodi sem našla nekoč zelo raztrgan in razpokan. Prejšnji dan sem brala natečaj, ki si ga razpisal Ti stric Matic. Tako sem sklenila, da čevlj natančneje pogledam. Precej sem vedela, da je ta čevlj nosil rudar. Moja glava mi je razodevala tole: »Težko okovan sem prišel v roke rudarja. Tu sem trpel mnogo gorja. Nosil me je seveda, za na delo. Hodil sem po blatu in vodi. A potem, da bi me vsaj lepo osnažil! Kaj še! Z vodo me umival dolgo leta. Vsak delavec, ki dela, zasluži plačilo in ti stega je srečen. Jaz nisem srečen, dokler sem delal, sem bil suženj rudarja, a potem me je zadelež še huje! V vodo vržen in pogubljen tako za vedno!

Grosar Boženka
II. a r. mešč. šola
Trbovlje II.

Zavrženi čevlj. Mnogokrat sem že videla čevlje na smetišču, po cestah in drugod. Neki čevlj je opisal svojemu daljnemu sorodniku njegove dogodke: »Bil sem zelo lep kombiniran čevlj. Dali so me v izložbo pri Bati.

Ljudje so hodili mimo izložbe in me ogledovali. Neki gospodični sta se prepirali, katera me bo imela. Končno sta se skregali. Drugi dan pride neka druga gospodična in me kupi. Zvečer je šla na ples. Tako se mi dopadajo, da se nisem mogel načuditi veselim ljudem.

Nekaj časa me je gospodična s ponosom nosila, potem me je pa zavrgla v neki kot. Žalostno sem premišljeval o nehvaležni gospodični. Nekega dne pride uboga bosa ženica in prosi, če ima gospodična kake stare čevlje. Gosp. me je rade volje dala ženi. Žena me je nekaj časa nosila, potem me je pa tudi ona zavrgla na smetišče, ker sem imel mnogo ran. Tako sem služil nehvaležni gosp., potem siroti, a sedaj razpadam na smetišču.

Ivica Zorinič
II. b r. drž. mešč. šole
v Slov. Bistrici.

Dragi stric Matic! Zahvaljujem se Ti za nagrado. Hočem Ti povedati, kaj je tak raztrgani čevlj doživel. Ko je bil še nov je bil v izložbi. Božič se je bližal. Debela velika gospa pride v trgovino. Pogled ji obvisi na tem lepem čevlju. Mašo si ga ogleda, nato pa vpraša prodajalko koliko velja. Ker še cena ni bila prevelika, ga je kar takoj vzela. Za božične praznike je že bila njena hčerka v novih čevljih. Toda kmalu jo je čevlj žulil tu in tam. Zato ga je nosila njena mlajša sestra. Toda čevlj je postal grd in oguljen na vseh koncih in krajih. Vrgli so ga na breg Ljubljane. Tam ga je pobrala starka, ker zanjo je bil še dober. Pa se zgodi, da pride ta starka k stricu Maticu v pisarno. Stric Matic čevlj ogleduje in kako zanimiv se mu je zdel ta čevlj. Zato je razpisal tak natečaj. Kako stric Matic občuduje čevlj je pa opazila starka. Ni marala, da bi jo srečal na cesti v teh čevljih, zato hajd v smeti z njimi.

Ravnika Ruša uč. III. a razr.
v Ljubljani

Cevljeva povest. V trgovini me je kupil delavec, ubog, zakrpan delavec. Gotovo je mesece in mesece varčeval, da me je kupil. Nosil me je po blatu.

malti, apnu. Bil je delavec pri stavbi. Videl sem kako se mu je krivil hrbet, ko je nosil težak tovor po strmih lestvah navzgor. Vsak večer pa je hodil v gostilno, kjer je dajal življenje od sebe. Omahač je hodil domov, domov na slamo, kjer je vso noč prespal.

Mnogokrat je plnil kri od sebe. Gotovo je bil strašno bolan. In jaz, jaz se nisem nikoli svetil, le včasih me je podrgnil z raskavo krtačo. Moji podplatji so se med tem časom tanjšali in kmalu se je pokazala luknja v njih...

Nekega dne pa je mož padel pod težo človeškega bremena, na zemljo je padel z glavo in iz ust se mu je vliha kri. Njegov obraz je postal smrtno blede. Prihiti so tovariši, poklicali so avto in zdržali smo v bolnico. Tam so ga položili na posteljo, a mož ni dolgo časa trpel, kmalu je dokončal. A mene so poslali iz bolnice nekam na deželo. Menda k močevim sorodnikom.

Dolgo časa so me nosili in mnogo sem videl, a tudi jaz sem moral končati. Vrgli so me na gnoj, kjer ležim, in bi ležal, da me niso naložili na voz in odpeljali na njivo. Tu me pere dež in žge sonce, jaz počasi umiram, a okoli mene cvete priroda, pa koliko časa; jaz sem končal, drugi bodo gotovo četudi pozneje...

Koman Viktor, dijak
Ljubljana, Tyrševa cesta 50.

Čevelj pripoveduje! Po zadnjem nalogu ko je potok Belca upadel, sem šel kvodit gledat, če je kaj upostošila. Ko hodim po produ dobim star čevelj, nataknem ga na palico, ter si mislim, sedaj bom spustil čoln po vodi. Pa se oglasi čevelj, ostoj dečko, ter poslušaj mojo povest. Res donem čevelj s palice in poslušam. Začel je. Nisem bil lep in mikaven pač pa močan in trpežen, ustvarjen za delo. saj me je pri dobremu mojstru naročil delavec in mojster mu je res ustregel. Dolgo sva hodila na delo na žago. Žago so zaprli. Večkrat sem tudi počival. Delavec me je pridjal mazal, skrbeč s tem, da bi mu ja dalje služil. Zadnje čase pa sva hodila po tem potoku, kjer si me ti našel ker ga regulirajo. Trudna in premočena sva hodila domov. Doma me je takoj sezul, ter dal sušit. Zjutraj me je pa mazal, ter žalostno kimal ko je videl da so moje moči začele popuščati. Zdihoval je zadnje ča-

se bolj in bolj, popravila bi bili potrebni pa kje denar, ter me zopet žalostno obul, zvečer pa še bolj žalostno sezul ker je z grozo opazil moj nagli razpad, a za čevlje ni denarja, ker le 2.50 Din je revež zaslužil na uro. In zadnje čase dež na dež, da še tega ni bilo, še za kruh premalo, kaj še za tvoje popravilo. Pa je rekel gospodar, v vodi ste se pokvarili, ter je moj zaslužek, ter me žalostno nesel v vodo naj me odnese. Moj drug je že Bog ve kje, sedaj dečko me pa le vrzi v valove, da me odnese za njim v smrt, kateri sem obsojen. Res sem ga vrgel in šel žalosten domov, ker čevelj mi je s svojim pripovedovanjem pokvaril veselje s čolnom.

Franci Vojvoda
uč. ponavljalne šole v
Boh. Bistrici.

Prigodba starega čevlja. Na izprehodu tu v okolici sem našel na gnoju star čevelj, ki mi je pripovedoval naslednje: »Na Gorenjskem se je pasla krava, ki so jo ordli; kožo poslali v tovarno. Tam sem bil z drugim tudi jaz izdelan s svojim levim bratcem. V izložbi v Ljubljani sem stal kot lep čevelj! Cena 260.— Din ta listek sem nosil na sebi. In glej! Vame se je zagledal stric Matic, ki me je kupil in nosil dve leti, ko je kot radodaren, saj veste, da rad da, dal nekemu delavcu. On je službo izgubil, pa smo šli po svetu s trebuhom za kruhom. Po prašni cesti smo hodili. In gorje! Z bratcem sva bila za delavčevi nogi prevelika. Zato sem bratca izgubil, ko je delavec skočil čez jarek. Sedaj se je pa razjezil pa me je vrgel še mene v luknjo. Tu me je pobral neki cigan in me nataknil na umazano nogo. Naposled me je še ta zavrgel, reveža, in tako se mtu na gnoju ostal in preživljal stara leta!«

dijak V. raz. real. gimn.
Domicelj Uroš,
Maribor.

Po gobe so šli

(Ruska)

Lepega dne se odpravi čevljar Dreta v gozd po gobe. Pa ga sreča petelin in ga nagovori:

»Dreta, kam pa greš?«

»V gozd po gobe! Pojdi z menoj, da bova dva, in potem se nama ni bati volka.«

Petelin gre z njim, pa srečata gosaka. Ta jih vpraša:

»Kam pa gresta, Dreta in petelin?«

»V gozd po gobe! Pojdi z nama, da bomo trije, potem nas ne bo strah volka.«

Gosak se jima pridruži, in tako gre do naprej. Srečajo racmana. Ta jih vpraša:

»Kam pa, Dreta, petelin in gosak?«

»V gozd po gobe! Pojdi z nami, po- ga sodnika.

Tam cigan na vse božje in sveto pri-sega, da on ni kradel, nego da mu je to kar vozi, podaril ta in ta kmet.

»Takoj se prepričam«, pravi sodnik. »Če govoriš resnico, bom kaznoval one, tem se nam ni bati volkov.«

Racman se ji mpridruži, in tako gre do naprej.

Ko pa pridejo v gozd, jih je bilo ven-dar strah in groza. K sreči najdejo pra-zno kočjo in se skrijejo v njej. Petelin skoči na peč, gosak se stisne pod klop, racman skoči na klop in Dreta se skri-je pod prag.

Nenadoma plane volk v kočjo in se sadere:

»Vse vas požrem!«

Petelin na peči je bil najbolj koraj-žen in je zavpil:

»Le po njem, le po njem!«

Gosak zakliče:

»S polenom, s polenom!«

Racman se oglasi:

»Udari ga, udari ga!«

Nazadnje pa še Dreta poskoči izpod praga in zabode volka v kožuh.

Volk se neznansko prestraši in zbe-ži.

Dreta in tovariši pa so nabrali tri koše gob in so se veselo vrnili domov.

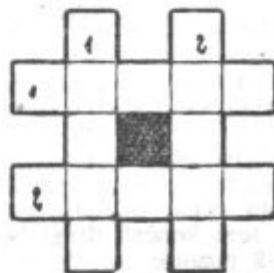
Ivanovič

Za bistre glavice Rešitev

p	a	r	k
a	b	e	l
r	e	v	a
k	i	a	s

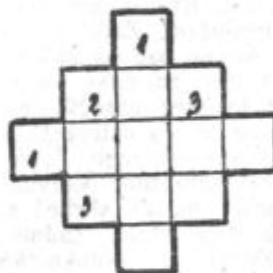
Magični lik

Navpično: 1. krstno ime slovenskega pesnika, 2. rodbinsko ime istega pesnika.

Vodoravno: 1. dišava, 2. žensko krstno ime.

Diamant

Vodoravno in navpično: 1. Najbolj razširjen slovenski dnevnik, 2. nočna ptica, 3. se pretaka po človeškem telesu.